

De bloedvloeiende vrouw – H.F. Kohlbrugge

*“...deze van Jezus horende, kwam onder de schare van achteren en raakte Zijn kleed aan;
want zij zeide: Indien ik maar Zijn klederen mag aanraken, ik zal gezond worden.”*
Markus 5:25-34

Bronvermelding

Oorspronkelijke titel: *De genezing van de kranke vrouw door den Heere Jezus*

Uit: *Op den weg naar den hemel – derde herziene druk*

Uitgegeven door: Scheffer & Co., Amsterdam - 1899

De preek is herschreven onder verantwoordelijkheid van Stichting De Tabernakel

De originele preek is te vinden op onze website: <http://www.tabernakel.nl>

Vormgeving en druk: Drukkerij AMV, Lunteren

Preek

“En een zekere vrouw, die twaalf jaren den vloed des bloeds gehad had, en veel geleden had van vele medicijnmeesters en al het hare daaraan ten koste gelegd en geen baat gevonden had, maar met welke het veeleer erger geworden was; deze van Jezus horende, kwam onder de schare van achteren en raakte Zijn kleed aan; want zij zeide: Indien ik maar Zijn klederen mag aanraken, ik zal gezond worden. En terstond is de fontein haars bloeds opgedroogd, en zij gevoelde aan haar lichaam, dat zij van die kwaal genezen was. En terstond Jezus bekennde in Zichzelven de kracht, die van Hem uitgegaan was, keerde Zich om in de schare en zeide: Wie heeft Mijn klederen aangeraakt? En Zijn discipelen zeiden tot Hem: Gij ziet dat de schare U verdringt, en zegt Gij: Wie heeft Mij aangeraakt? En Hij zag rondom, om haar te zien, die dat gedaan had. En de vrouw vrezende en bevende, wetende wat aan haar geschied was, kwam en viel voor Hem neder en zeide Hem al de waarheid. En Hij zeide tot haar: Dochter, uw geloof heeft u behouden; ga heen in vrede en zijt genezen van deze uw kwaal.”

Markus 5 : 25 – 34.

Vergelijk Mattheüs 9:20–22

2

“En zie, een vrouw die twaalf jaren het bloedvloeien gehad had, komende tot Hem van achteren, raakte den zoom Zijns kleeds aan; want zij zeide in zichzelf: Indien ik alleenlijk Zijn kleed aanraak, zo zal ik gezond worden. En Jezus Zich omkerende en haar ziende, zeide:

Wees welgemoed, dochter; uw geloof heeft u behouden. En de vrouw werd gezond van dezelve ure af.”

Wat de heilige evangelist Markus ons vertelt over de opwekking van het dochtertje van Jairus

verzekert ons van de hulp des Heeren tegen ziekten en tegen de dood, zolang het nog Zijn wil

is, dat wij hierbeneden verkeren. Bovendien geeft het aan ons, die in Jezus ontslapen, ook de

zekerheid van onze zalige opstanding en van het eeuwige leven. Want Hij, Die toen een dode

kon en wilde opwekken tot heerlijkheid van de Vader, kan en zal nu Hij verhoogd is aan de

Rechterhand van de Vader, ook ons in het laatste der dagen opwekken en met Zich opnemen.

Wij zijn nu nog op de pelgrimstocht en allerlei dingen overkomen ons, zoals geschreven staat:

“Gij verdrukte, door onweder voortgedrevene, ongetrooste!”

Hoe komen wij verder op de levensweg, waarop wij zo vaak een klacht uiten? Hoe komen wij

tot het einddoel, wij met onze verdorven natuur, waarmee wij ons leven lang te strijden

hebben?

De evangelist Johannes schrijft in zijn eerste zendbrief, dat ons geloof de wereld overwint.

Als ons geloof de wereld overwint, dan overwint het ook alle andere hindernissen. Als wij

maar zonder ophouden de toevlucht nemen tot onze overste Leidsman en Voleinder van ons

geloof en ons door niets of niemand laten tegenhouden.

Laat ons tot onze troost uit het Evangelie leren hoe het geloof ontstoken wordt, hoe het

doorbreekt ondanks alle aanvechtingen en hoe het de overwinning behaalt. Dan zullen wij

putten uit de enige fontein des heils en zelf de liefelijkheid van de belofte smaken:

“Geen

inwoner zal zeggen: ik ben ziek, want het volk, dat daarin woont, zal vergeving van ongerechtigheid hebben” (Jes. 33: 24).

Wij zien hier een vrouw vóór ons, die doorbreekt met het geloofalleen, en met het geloofalleen verkrijgt wat haar hart begeert en waaraan zij behoefte heeft, opdat zij

niet zal

sterven, maar leven.

Wij weten hoe deze vrouw door de Heere Jezus genezen werd. Maar voordat wij onze

aandacht vestigen op haar geloof en haar genezing, overwegen wij eerst haar ellende.

Als wij vragen hoe groot haar ellende was, dan is het antwoord: ‘Ach, haar ellende was zeer

groot!’

Zij had een zeer hardnekkige ziekte, een ziekte, die haar volgens de Wet tot een onreine maakte. Iedereen moest haar mijden, en zij werd door iedereen gemeden. Iedereen die haar aanraakte, verontreinigde zich volgens de Wet, en zij maakte iedereen onrein, zelfs alles wat zij aanraakte. Zij moest zich niet alleen van het maatschappelijk verkeer onthouden, maar zij was ook uitgesloten van Gods heiligdom en van de samenkomst van Zijn heiligen, zolang zij in haar onreinheid bleef (Lev. 15: 25 – 27). Bovendien mocht zij, op straffe des doods, de zegeningen van het huwelijk niet genieten (Lev. 20: 18). Zo was zij er dus erger aan toe dan een onvruchtbare, ja ze was als een verstotene.

Op zichzelf beschouwd is ziek zijn al een smartelijk gemis van de grote schat van de gezondheid. Maar om ook nog door de Wet van God zich bij de onreinen te zien gerekend, o, met wat een gevoel van schaamte en schande moest dat haar ziel overstelpen!

3

Had zij maar een andere ziekte gehad! Juist aan deze kwaal was zoveel schande en smaad verbonden, dat zij er niet eens met anderen over kon spreken. Zij moest de smaad en schande helemaal alleen verwerken.

Aan alles komt een einde, aan háár ziekte echter niet. Twaalf weken ziek zijn, lijkt ons al zo lang! Maar zij lijdt al twaalf volle jaren aan deze kwaal. Haar gebeden zijn tevergeefs. Psalm

103 en Psalm 116 zijn niet voor haar, ja niets van heel het Woord. Alles wat zij leest, verdoemt haar, want er komt geen hulp of verzachting. Het heil blijft verre van haar. Zij blijft

een onreine, een verstotene voor God en Zijn heilige Gemeente.

Daarbij blijft het niet. Zij offert alles op om van deze onreinheid verlost te worden, al haar

geld en goed. Geen enkele dokter weet raad. De een schrijft dit middel voor, een ander dat,

een derde wéér wat anders. Zij maakt er trouw gebruik van. 'Ach, was God maar zó barmhartig over mij, dat Hij de middelen zegende!' Maar God zegent ze niet. Alle geneesmiddelen, met grote onkosten gehaald uit verre landen, blijven zonder uitwerking.

Deze ziekte luistert ook niet naar het aanjagen van plotselinge schrik. Tenslotte wordt het

laatste middel te baat genomen: er worden zeven kuilen gegraven. Daarin worden takken van

een wilde wijnstok verbrand. Men zet haar in één van deze kuilen in de as en spreekt de

volgende formule: 'Sta op van deze uw ziekte!' Zo gaat het van kuil tot kuil, tot de zevende

toe, maar het heeft alles niets geholpen. De dokters hebben wel reden om daaruit de conclusie te trekken, dat zij geheel in de macht van de duivel is. En zij, wat denkt zij er van? Haar goederen en gezondheid, haar hoop en moed, alles is verloren. En wat nog het ergste is: Gods genade en gunst zijn niet voor haar. God heeft haar verlaten, de Heere heeft haar verstoten, zodat zij klagen moet: "Mijn ziel is der tegenheden zat, en mijn leven raakt tot aan het graf; ik ben gerekend met degenen, die in de kuil nederdalen; ik ben geworden als een man, die krachteloos is" (Ps. 88: 4 en 5). Als in een spiegel zien wij in de ziekte van deze vrouw de ziekte van onze eigen ziel, de verdorven aard die ook het lichaam aansteekt: de zonde. En wel in zo'n gestalte, dat wij ze niet eens durven noemen. Wij zien hier het verschrikkelijke van de lange duur van ons verderf (zolang en voor zoveel ons geen barmhartigheid gegeven wordt). We zien onze volslagen onmacht om onszelf te reinigen en te heiligen. Wij worden erbij bepaald, dat wij uit onszelf niet anders kunnen dan de zonde nog dagelijks groter maken. Van alle menselijke raadgevingen, voorgeschreven en zelfuitgedachte reinigingsmiddelen, van al ons werken en sloven om ons zelf te heiligen, is dit het einde: al zetten wij ons ook in zeven kuilen, wij zinken er slechts nog dieper in en worden zó doodarm, dat wij geen penning meer overhouden om, als er nog een middel bestond, het te kunnen betalen. Nergens op aarde of bij de mensen is een middel meer te vinden. Nu is het Gods tijd. Hij helpt wanneer niets meer helpen kan. Waar moet het toch met ons heen, is de vraag. O voorzeker, hoe hopeloos men ook neerzit of neerligt, als de Heere zo erg ziek gemaakt heeft, dan heeft Hij het ook in de ziel gelegd dat men zich niet geheel en al aan de vertwijfeling overgeeft, maar tot Hem wil gaan, wanneer Hij komt. De vrouw hoort van Jezus. Zij hoort dat Jezus er is en waar Hij is. Terwijl zij van Hem hoort, ontsteekt de Heilige Geest het geloof in haar hart. Hij komt over haar als een bliksemstraal en als vuur, de rokende vlaswiek wordt aangeblazen en brandt helder.

4

Welke gedachten over Jezus gaf de Geest haar dan? O, zodra zij van Jezus hoorde, trof het haar hoe Hij Zich over de ellendigen ontfermde en hen heerlijk hielp, hoe Hij allen hielp en

met één woord de ergste ziekten genas. Deze, verneemt zij, geneest zonder geld, Hij vraagt niets en Hij vergeeft de zonden bovendien! Hij verlangt alleen maar dat je je hart geheel en al aan Hem overgeeft. 'De Heere zij geloofd!' zal zij gedacht hebben. 'Dat zulk Een in de wereld gekomen is, Die zonder geld helpt, Die allen helpt die tot Hem komen. Nu ben ik ook geholpen, ik zal tot Hem gaan!' En daar loopt zij, zo te zeggen, over alle bergen heen en breekt door alle hindernissen tot Christus Jezus door. Ja, als wij ten einde raad zijn en ons voor altijd van Gods Aangezicht verstoten achten; als wij zó arm zijn, dat wij op de hele wereld geen middel meer vinden om onze geestelijke ziekte te doen ophouden, en als wij dan van Jezus horen, hoe Hij medelijden met ons kan en wil hebben, hoe barmhartig Hij is, hoe genadig en goedertieren Hij is voor armen en reddeloos verlorenen; als wij van Jezus horen, wat Hij kan, en wij dan de Heere toebehoren, en wij van Hem tot ons heil beproefd zijn, - dan hebben wij van het ogenblik af, dat wij van Jezus horen, geen rust meer, wij worden tot Jezus getrokken. Alleen in Hem zien wij onze redding. De vrouw zag haar redding. 'Ook ik ben nu geholpen', dacht zij. 'Niets houdt mij langer terug, ik moet, ik moet naar Hem toe.' En zo gaat zij dan dáárheen, waar Jezus heengaat. Is zij nu al geholpen? O hoe gemakkelijk, hoe spoedig vervalt men in een ziekte, in de zonde, in de dood! En welke bergen verheffen zich, welke grote wateren ruisen rondom ons, op welke onoverkomelijke hindernissen stoten wij bij ons komen tot Jezus! Opeens verheft zich de berg Sinaï. Het dondert in haar oor: 'Wat wilt u, onreine bij de Reine, u onheilige bij de Heilige, u goddeloze bij de Rechtvaardige? Wilt u de Reine met uw onreinheid verontreinigen? Eerst moet u rein zijn, en dan kunt u komen!' Welke raad is er hier voor de mens die de verdoemenis in zich omdraagt? De ziel siddert en beeft. 'Klim niet op deze berg, of u bent een kind des doods!' zó klinkt het. O mijn arme ziel! Zoek de reiniging niet als een recht, dat u zou moeten toekomen. Zoek ze als een genadegift. Kom terug van deze berg en ga over de heuvel Golgotha naar Hem toe! Het geloof zegepraalt, maar een vreselijke strijd ontstaat in het geweten. Ach, hoe is zij aan deze ziekte gekomen? Terug moet u! Kunt u, durft u deze heilige Man onder ogen te komen?

Hij heeft ogen als vuurvlammen! Als Hij nu eens weet wie u bent, wat u uw leven lang geweest bent, hoe u gezondigd hebt! Hij zal u doorgronden, al de zonden van uw jeugd zullen voor Hem open liggen. U mag Hem niet eens klagen over uw verborgen ziekte, dat mag u zo'n Man niet aandoen. Hij zal u niet begrijpen, Hij zal u van Zich stoten als u onder Zijn ogen komt.

O mijn bezwaarde ziel! U hoeft Hem niet eens onder ogen te komen. U zult geen woord tot Hem spreken, Hem uw schande niet ontdekken. Volg hem zuchtend, - het hart zal zoveel te meer van innerlijke nood kloppen, - dat zal Hij horen. Wij zullen zien of wij slechts een stuk, slechts de zoom van Zijn kleed in onze hand krijgen. Daarmee zeggen wij tot Hem: 'Gij zijt mijn Verlosser, Gij kunt, Gij zult mij niet doden, mij niet van U stoten. Ik waag het: kom ik om, dan kom ik om.' En waar ik mij schaam Hem te klagen, waar ik mij schaam tot Hem te bidden, daar zal ik die zoom aangrijpen, evenals een drenkeling een touw grijpt, zó houd ik Hem vast aan de zoom van Zijn kleed en laat Hem niet los. Zó ben ik geholpen. De liefde blijft. Naar Hem toe!

5

Maar ach, wat een onoverkomelijke hindernis zie ik daar ineens weer! Hoe kom ik daar overheen: de wereld, ach, de wereld, de mensen, de mensen kennen mij toch! Had ik maar een andere ziekte! Zullen zij niet allemaal roepen dat ik handel tegen de Wet, dat ik die overtreed? Maar zie, daar gaat Hij. Hij, Die om niet helpt, die Barmhartige, Die alleen helpen kan. Ik moet naar Hem toe!

'Vrouw, wat dringt u ons, wat stoot u ons, onreine, ga weg!' De mensen zien niets, ze begrijpen de zielsangst niet, ze sluiten zich dichter aan elkaar. Zij kan en zal er niet door

komen. Helpt God dan hier ook niet, dat u in Zijn nabijheid mag komen? O mijn ziel, buk u

onder de mensen, buk u diep, al gaan zij ook over u heen. Streck uw arm uit tussen de mensen

door, opdat u de zoom van Zijn kleed mag grijpen. Eén zucht geslaakt: 'Ach God, ontferm U,

help mij alleen nog in deze ure!' Daar heb ik de zoom! De hoop beschaamt niet.

Gelukkige patiënt, die zulk een goed vertrouwen in deze Heelmeester heeft! O wonderlijke

genade! O eeuwige liefde! O grote, machtige ontferming! De vrouw is niet bedrogen uitgekomen, zodra zij de zoom aanraakte, zo "is terstond de fontein haars bloeds opgedroogd,

en zij gevoelde aan haar lichaam, dat zij van die kwaal genezen was.”
Ik heb de genezing nooit van de zoom verwacht, maar van Hem, want had ik de zoom, dan had ik Hem. Nog voor ik geloofde dat ik Hem kon bereiken, ging het vertrouwen dat ik tot Hem had, uit het hart over in de hand. De gehele wereld had mij verlaten, maar ik had de zoom en vond heil en sterkte. Geloofd zijt Gij, Medicijnmeester voor het lichaam en voor de ziel. Gij alleen geneest mij!
O, dat wij ons niet laten tegenhouden! Golgotha predikt andere dingen dan Sinaï. “Indien ons hart ons veroordeelt, God is meerder dan ons hart, en Hij kent alle dingen.” Laten wij slechts met verzuchtingen van het hart tot Hem opzien. De Heilige Geest komt ons hiertoe mede te hulp. Hij begrijpt ons wel. Dat wij ons toch niet laten tegenhouden door de wereld, door de mensen, door familie, door vrienden en vijanden. En als wij ons schamen Hem aan te kijken vanwege onze zonde en ziekte: welaan! dan bukken wij ons, dan buigen wij ons diep en komen wij van achteren tot Hem, totdat wij de zoom van Zijn kleed in onze handen hebben. Daar voel ik het ineens aan lichaam en ziel: dat is voor mij. Dan is Hij de mijne en ben ik de Zijne. De kwaal van het hart, van het geweten, van het lichaam en van de ziel is genezen. Weg is heel de last van de zonde, zij is geheel afgewenteld. Daarnet was ik nog onrein, onheilig, afgescheiden van God en Zijn Gemeente. Maar nu ben ik rein, heilig, tot God gebracht, en al Zijn heiligen zijn mijn broeders. Gij zijt mijn Medicijnmeester, maar van nu af ook mijn Hoofd en mijn Bruidegom. Kunnen wij ook nu nog het kleed van de Heere aanraken? Naar de letter niet, maar naar de geest des te beter. Wat toen voor die vrouw Zijn kleed was, laat dat nu voor ons Zijn Woord en Sacramenten zijn. Als wij die aanraken, zodra de nood van lichaam en ziel ons dringt, zoals die deze vrouw aandreef, dan hebben wij Hem meteen en voelen we al snel aan lichaam en ziel, dat er kracht van Hem uitgaat. “Jezus,” zó staat er, “bekende terstond in Zichzelf de kracht, die van Hem uitgegaan was.” De vrouw voelde aan haar lichaam de kracht die van Jezus uitgegaan was en haar gezond gemaakt had. Dat was iets wonderlijks, er was niets menselijks in deze genezing. Want als de

fontein van haar bloed zó spoedig opgedroogd was door menselijke hulp of medicijnen, dan zou zij even zo spoedig eraan gestorven zijn. Zo was dan deze genezing een genezing van de almachtige God, daaraan moest de vrouw eeuwig blijven denken. Daarbij was het ook een

6

wonder dat de Heere voelde dat dit door Hem tot stand was gebracht. Het moest ook voor

Hem een versterking zijn, dat de Vader steeds met Hem was. Want waar kwam deze kracht

vandaan, als zij niet van God de Vader kwam? Hij legde deze kracht in Zijn Zoon, en daarom

ging deze van Hem uit.

Laten we tot onze troost hieraan denken, dat God wil dat allen geholpen worden, wij ellendige, zondige mensen. De kracht om ons te helpen gaat van Hem, de Vader, uit.

Maar het

is Zijn welbehagen tot de Zoon te trekken, opdat Hij die kracht door Zijn lieve Zoon aan en in

ons zal verheerlijken. Ga daarom allemaal tot Hem, Die gezegd heeft: "Die tot Mij komt, zal

Ik geenszins uitwerpen."

Jezus had gevoeld, dat kracht en als gevolg daarvan genezing van Hem uitgegaan was.

Daarom wilde Hij weten wie het was, die zo'n geloof, zo'n vertrouwen in Hem gehad had om

alleen van het aanraken van Zijn kleed genezing te verwachten. Hij wil haar, die dat gedaan

heeft, nog meer geloof geven, haar genadig aanzien en haar met goede, troostrijke woorden

voor altijd leren met het hart op Hem te vertrouwen.

"Zo keerde Zich dan Jezus om in de schare en zeide: Wie heeft Mijn klederen aangeraakt?"

'Ik heb het niet gedaan!' 'En ik ook niet!' roepen allen, alsof zij een misdaad begaan zouden

hebben, als zij het echt hadden gedaan. Integendeel, zij zouden juist goed gehandeld hebben,

als zij net als deze vrouw gedaan hadden. Maar de meesten verdringen Jezus, slechts weinigen

raken Hem aan. De meesten kwamen slechts om te luisteren en een dode te zien opwekken,

zij hadden geen bekommering om de geestelijke nood. Zij deden zoals zoveel toehoorders, die

slechts horen, maar niet tot het ware geloof doordringen en zich nooit bekeren. Het is altijd

maar een enkele ziel die het om waarachtige genezing te doen is.

Uit het antwoord van Petrus en van de overige discipelen: "Meester, Gij ziet, dat de schare U

verdringt, en zegt Gij: Wie heeft Mij aangeraakt?" merken wij dat onze Jezus geen menselijke

wonderdokter is. Anders hadden de discipelen, die zoveel wonderen beleefden, dadelijk gedacht aan wat zij al verschillende keren gezien hadden, hoe er kracht van Hem uitging en Hij allen genas. Maar zij hielden bij dit alles hun verhard hart, hadden ogen, maar zagen niets, hadden oren, maar hoorden niets. Ook wij moeten ons aanklagen dat we zo'n verhard hart hebben. Wij, die zoveel wonderen beleefden en dan nog over de Heere denken, alsof Hij een van ons was en alsof Hij niets deed, dat wij ook niet zouden doen. En zo speelt Petrus nog de baas, door te zeggen: "Gij ziet," met andere woorden: 'Dat ziet Gij toch, hoe kunt Gij dan zó spreken?' Maar "Hij zag rondom, om haar te zien, die dat gedaan had." Jezus wil haar, die dat gedaan heeft, uit de menigte halen. Het volk wijkt terug op Zijn vraag. Maar de vrouw die genezen was, blijft staan als aan de grond genageld, verlegen, sidderend, de ogen neergeslagen, als een schuldige, als een misdadigster. En toch, zij was genezen, en al zou Hij haar ook bestraffen, Hij is en blijft genadig en goedertieren.

Dat gebeurt wel vaker, dat wij toch voor de Heere schrikken, sidderen en beven, hoewel Hij ons genezen, gerechtvaardigd en geheiligd heeft. Daarom zal Hij ons niet verstoten. Hij ontfermt Zich van harte over zo'n bevend en sidderend geloof. Het bevend en vreesachtig vertrouwen houdt Hij voor het ware vertrouwen, en dat is het ook. Want, hoewel de vrouw vreest, siddert en beeft, ze vlucht toch niet weg, als zij het aangezicht van de Heere en Zijn vorsende blik ontmoet heeft. Nee, zij komt en valt als een schuldige aan Zijn voeten, als een die om genade smeekt en toch dankbaar en gelukkig is. En nu moet alles eruit, niets moet in haar hart verborgen blijven. Hij moet alles weten, zelfs de dingen waarvoor ze de moed niet had om het Hem in bedekte woorden te vertellen, laat staan om het uit te spreken en te klagen.

Zij "zeide Hem al de waarheid."

Laten we van deze vrouw leren Hem niet te ontvluchten, Die ons zo dikwijls genas, ook al beven en sidderen wij, en ook al beschuldigt ons geweten ons en ook al maakt de duivel ons wijs dat ons geloof boosheid is en dat ons goeddoen zonde is! Ach, hoe vaak laten wij ons de mond stoppen door onze kwade gedachten over God! Laten we van deze vrouw leren ons ootmoedig en als schuldigen voor Hem neer te werpen, Hem alles te zeggen, alles te klagen, Hem de hele waarheid te belijden. Als Hij maar naar ons luistert, dan mag de hele wereld het ook wel horen. En wat heeft zij Hem dan gezegd, toen zij Hem de volle waarheid beled? Haar zonden heeft zij zeker niet verzwegen. Ze heeft ook niet gezwegen hoe zij aan die ziekte gekomen was.

Ook niet dat zij nergens baat had gevonden, en hoe zij steeds ellendiger en eindelijk doodarm was geworden, en dat die toestand al twaalf volle jaren geduurd had. Verder heeft zij wellicht gesproken over haar gebeden, over haar volslagen verlorenheid en hoe zij gedacht had dat er voor haar geen troost was in eeuwigheid, niet bij God en ook niet bij de mensen.

‘Toen hoorde ik van U, Heere Jezus, maar ik had de moed niet U onder ogen te komen. Maar ik dacht: als ik slechts een draad van Uw kleed in mijn hand krijg, zo neem ik U met mij mee in de afgrond, en U neemt mij met U uit de afgrond op in Uw reine hemel.’

Iets dergelijks zal zij mogelijk gezegd hebben en erop hebben laten volgen: ‘En nu, straf mij niet in Uw toorn, omdat ik, onreine, U heb aangeraakt; U bent het toch alleen, Die mij gezond gemaakt hebt, ach mij is zo bange! Alle vrede moet wijken, als U niet van vrede spreekt tot mijn ziel. Als U niet met mij tevreden bent, wat dan! Is Uw kracht dan tevergeefs? Ach, dan zal de kwaal weer opnieuw beginnen. Daarom, wilt U, mijn Heiland, het mij vergeven dat ik U heb aangeraakt, en wilt U mijn Heiland blijven? Wees toch niet boos op mij, dat ik zo gedaan heb. Maar wees mij genadig, want anders verga ik en zullen alle duivelen mij bespotten.’

Als wij dus voor de Heere de volle waarheid belijden, dan ontvangt de ziel antwoord in haar nood, een antwoord van eeuwige troost, een antwoord van eeuwige geruststelling. “Dochter,” zei de Heere Jezus tot haar, “uw geloof heeft u behouden.” Dat is een wonderlijke prediking van het geloof. De Heere schrijft de kracht die van Hem uitgegaan was, toe aan het geloof. Maar, zoals al gezegd is, Hij wil dat het hele hart naar Hem toegekeerd is. Hij wil dat wij op Hem vertrouwen en niet twijfelen dat wij gezond zullen zijn, als wij alleen de zoom van Zijn kleed aanraken.

Laten wij daarom de Schrift, die van Hem getuigt, op deze manier aanraken en ook dit heilig Evangelie. Laten we ook de heilige Sacramenten zo beschouwen, alsof die Zijn kleed waren.

Dan zal het Zijn kleed beslist niet ontbreken aan kracht en ons niet aan hulp. Laat het bij ons slechts zijn zoals bij de Profeet geschreven staat: “Hij zal Mijne sterkte aangrijpen, hij zal vrede met Mij maken.” Dan krijgen wij zeker Zijn vrede.

De Heere zegt als het ware tot de vrouw: ‘Laat Mij u troosten. Juist datgene waardoor u denkt

gezonderd te hebben, was goed van u, namelijk Mij aanraken. Datgene waarover u beeft, alsof het een misdaad was, dat was het geloof zoals Ik het hebben wil. Ja had u niet zó geloofd, dan was u nooit gezond geworden.'

Het geloof maakt gezond, omdat het voor zich de gezondheid put uit de bron van alle gezondheid.

U nu, die met een gelovig hart uit de volheid van Christus genomen hebt, gaat ook u heen in

vrede. Laat u door de duivel niet tegenhouden dat u doorbreekt door alle hindernissen heen en

de Heere in Zijn Woord aanraakt en aangeraakt hebt. 'Zijt genezen van deze uw kwaal! Ik

toch heb u genezen door Mijn bloed en door Mijn kracht,' zó luidt het woord des Heeren.

Tegen zo'n woord heeft de tweede dood geen macht.

Amen.